

[Udenrigsministeren]

anerkendelse af rundt omkring. Det gælder, hvad enten vi har haft den ene slags regering eller den anden slags regering. Det skal også med i billedet. Vi har et godt ry for den måde, vi kører danske formandskaber på, og derfor tror jeg heller ikke, der vil være nogen, der vil være interesseret i at gøre det til et monopol for de store lande at have.

Det, jeg sigtede på med at sige, at det bliver udvandet, er det helt naturlige, at ser man på, hvor mange stemmer det enkelte land har i et Ministerråd eller i et Parlament, fremgår det, at der bliver færre stemmer til de enkelte, når der bliver flere medlemslande. Det er den slags, som vi da lige så godt kan tale ærligt til hinanden om, for det kan altså ikke blive anderledes, og det må vi finde en fornuftig løsning på på et eller andet tidspunkt.

Men jeg har meget svært ved at forestille mig, at der bliver ændret grundlæggende ved den relativt stærke position, de små lande har i dag, som flere har været inde på i debattens løb, hvor jo f.eks. den enkelte danskers stemmевægt i Fællesskabet er fem gange så stor som den enkelte tyskers stemmевægt. Hvorfor i alverden skulle der det?

I øvrigt vil jeg gerne takke hr. Gade for billedet med fællestillidsmanden. Det tager jeg som en hæder, og jeg har faktisk også forsøgt nu i snart 10 år netop at optræde som fællestillidsmand, når jeg udadtil skal repræsentere også dem, der – som hr. Gade mindede om det – ikke kunne drømme om at stemme på mig. Derfor er det da rimeligt, at hr. Gade stiller det spørgsmål, hvordan fællestillidsmanden så vil reagere, hvis det, som han har lagt liv og sjæl og glæde og arbejdsstyrke og – i det omfang man kan tale om det – også talent i for at opnå, pludselig falder på gulvet. Jeg kan sige til hr. Gade, at hvis det var sådan et resultat, fællestillidsmanden havde måttet trække ned over hovedet på dem, han repræsenterede, burde han nok overveje, om ikke han skulle drage nogle konsekvenser bagefter.

Men hvis det nu var sådan, at ca. fem ud af seks af dem, han repræsenterer, kan gå ind for det resultat og måske oven i købet synes, det er et rimelig godt resultat, burde fællestillidsmanden jo ikke reagere på den måde, hr. Gade repræsenterende den sidste sjettedel gerne så. Så burde fællestillidsmanden tværtimod sige: I sådan en situation med alle de problemer, der

så opstår, i en situation, hvor det jo, som det er beskrevet af hr. Ivar Nørgaard for lidt siden, vil være en kedelig kendsgerning, at de andre vil være hamrende sure på os, da er der virkelig behov for at have nogen, der kender til spillereglerne og kender de andre, til så at videreføre arbejdet og prøve at få det bedst mulige ud af et sådant forlis.

Derfor kan jeg love, at fællestillidsmanden i en sådan situation vil gøre alt, hvad der er muligt, for at blive siddende i stolen og få det bedst mulige ud af det, og jeg kan føje til, at jeg ikke ville risikere at øge antallet af nejstemmer ved at love, at fællestillidsmanden ville gå af.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jamen så kan jeg forstå, at det er en reel trussel om at blive i den situation.

Den situation, der opstår ved et nej, er jo en alvorlig situation, fordi vi har udskrevet folkeafstemningen efter grundlovens § 20. Den er indrettet sådan, at er der ikke fem sjettedeles flertal her i Folketinget, så er det sådan, at befolkningen har mulighed for at sige nej. Det skal respekteres alvorligt og ikke med skræmmebilleder, og i den situation skal der nødvendigvis lægges vægt på, hvilke nyforhandlinger og nydiskussioner der skal blive i EF-kredsen.

Som min afsluttende bemærkning under denne debat vil jeg gerne sige, at debatten her ved andenbehandlingen jo har gjort en del reklame for lanceringen af SF's udspil til nyforhandling, og det vil jeg takke det samlede Folketing for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.